

KOKORSKÉ NOVINY

ROČNÍK XVII ČÍSLO 3 ČERVEN 2015

OBČASNÍK PRO OBČANY KOKOR, A NEJEN PRO NĚ

ÚVODNÍK

Tentokrát zahajujeme přípravu na vydání KN XVII/3, tedy červnových novin roku 2015, v končícím období „zmrzlých mužů“, tedy 14. června na toho třetího, Bonifáce. Připletla se nám k těm „zmrzláňům“, zrána i během dne a to o den předčasně, i počuraná Zofie. A bylo to potřeba. Každá trocha vláh je dobrá (na Bonifáce napršelo zhruba 9 mm srážek) a platí stále moudrost našich předků v úsloví: „Májový deštiček – dej nám ho Pámbiček“. Jen s tím vysazováním paprik a rajčat je to takové nerozhodné. Za týden snad budeme moudřejší. Už se ovšem objevily nezbytné mandelinky a samozřejmě slimáci a tak jdeme do boje za úrodu na veškeré úrodné půdě, ve velkém i v malém, na soukromém i družstevním poli i na zahrádkách. Podobný slogan „Za rodnou půdu“ jsme si přečetli na nově objevené standartě, o které píšeme uvnitř listu. Nepřehlédněte.

V druhé polovině května je poměrně chladno, věrme, že bude platit klasické: „Studený máj, stodole ráj.“ a zároveň, že ranní mrazíky už nepřijdou. Tráva už je po pás, podobně jako v roce 1945, ke kterému se v připomínce sedmdesáti let od konce války vracíme také uvnitř našeho listu.

Na samém konci května, 30. odpoledne, po malých přeháňkách a slabém dešti minulých dnů opravdu vydatně zapršelo. Meteostanice redakce KN ohlásila za odpoledne 24 mm srážek. Pociťla to Kopřivnice, ovšem nic extrémního. Olešnice hlásí jen malé změny ve výšce hladiny (+30cm) a zvýšení průtoku na 900l/sec. Přes krásný den 31. 5. 2015 se sokolskou atletikou přecházíme do června. A už jsou tady vedra a zase se nám to nelíbí, ale všechno aspoň roste. Na čidle na slunci na dvoře redakce je 41°C a zase už je sucho.

Redakční rada byla doplněna o místostarostu Bc. Lubomíra Rýce (Haltýře), který ihned připravil několik postřehů ze života v obci. Hledejte uvnitř listu.

Další významnější srážky se prezentovaly v polovině měsíce června 14. a 15. jsme zaznamenali vydatný déšť, přesto bylo v Kokorách podstatně klidněji než např. (potopa) v sousedních Žeravicích. Bezprostředně po extrémních hodnotách 130 cm a 1,5 m³/sec je hnědá Olešnice zpět, těsně nad hranici sucha. Zemědělci (alespoň ti naši) a zahrádkáři si ovšem vláhu přičítají k dobru.

Některé příspěvky, ZŠ KOKORY či „mladý malíř“, jsme přesunuli do dalších KN. Např. Hymna školy - ze soutěže o vytvoření hymny ZŠ Kokory - je i foto z archivu školy

Po diskuzi v redakční radě jsme upravili některé technické parametry Kokorských novin, zúžili jsme středovou mezeru mezi sloupci a zmenšili i okraj na spodní části stránky. To se částečně projeví i v obrazové příloze KŠ

Kde stojí náš fotoreportér L.L.? Kdo najde sušárnu chmele a dům č.p. 81 rodiny Františka Hučina, dnes Ing. Jana Hučina ?

ZASTUPITELSTVO OBCE KOKORY

Konalo své řádné zasedání 15. dubna 2015. Z jednání vzešly následující dokumenty, určené ke zveřejnění a vyvěšení na úřední desce:

Zastupitelstvo obce schválilo:

- program zasedání zastupitelstva obce, příl. 1
- ověřovatele zápisu – JUDr. Hučínovou a Ing. Vladimíra Lichnovského
- závěrečný účet Sdružení obcí mikroregionu Dolek za rok 2014
- Závěrečný účet Obce Kokory za rok 2014 bez výhrad, který obsahoval vše podle § 17 zák.č. 250/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Příloha č. 2-8
- převod výsledku hospodaření Obce Kokory za rok 2014 z účtu 431 na účet 432.
- účetní závěrku Obce Kokory za rok 2014, sestavenou ke dni 31.12.2014, včetně výsledku hospodaření za účetní období 2014
- odpisový plán účetních odpisů na rok 2015
- směnnou smlouvu mezi Obcí Kokory a majiteli parcel č. 254/2, 254/3, 254/4, 254/5 - jiná plocha v k.ú. Kokory. Veškeré vzniklé náklady hradí majitelé uvedených parcel
- směnnou smlouvu mezi Obcí Kokory a majiteli parcely č. 989/16 – ostatní plocha v k.ú. Kokory za stavební parcelu č. 623 v k.ú. Kokory. Veškeré vzniklé náklady hradí majitelé uvedených parcel
- směnnou smlouvu mezi Obcí Kokory – parcela č. 316 – zastavěná plocha a nádvoří v k.ú. Kokory a majitelem parcely č. 625/25 – orná půda a parcely č. 625/30 – ostatní plocha v k.ú. Kokory. Veškeré vzniklé náklady hradí Obec Kokory

- veřejnoprávní smlouvu o poskytnutí investiční dotace mezi Obcí Kokory a Římskokatolickou farností Kokory ve výši 100.000,-- Kč
- veřejnoprávní smlouvu o poskytnutí neinvestiční dotace mezi Obcí Kokory a Tělocvičnou jednotou Sokol Kokory ve výši 170.000,-- Kč
- veřejnoprávní smlouvu o poskytnutí investiční dotace mezi Obcí Kokory a Tělocvičnou jednotou Sokol Kokory ve výši 1,300.000,-- Kč
- veřejnoprávní smlouvu o poskytnutí návratné finanční výpomoci mezi Obcí Kokory a Tělocvičnou jednotou Sokol Kokory ve výši 500.000,-- Kč, se splatností do 30.9.2018
- s0chválilo Rozpočtové opatření č. 1/2015
- Obecně závaznou vyhlášku č. 1/2015 o stanovení systému shromažďování, sběru, přepravy, třídění, využívání a odstraňování komunálních odpadů a nakládání se stavebním odpadem na území Obce Kokory

Zastupitelstvo obce pověřilo :

- Radu obce Kokory k provádění rozpočtových opatření do výše Kč 200.000,-- nerozpočtovaných mimořádných příjmů a dotací a nerozpočtovaných mimořádných výdajů

Zastupitelstvo obce vzalo na vědomí :

- kontrolu plnění usnesení z minulého zasedání zastupitelstva obce
- došlou poštu a všeobecné informace.

Hana Zittová

starostka obce

SPOLEČENSKÁ KRONIKA

NAROZENÍ DĚTÍ

Do rubriky narozených rádi zaznamenáváme tentokrát jednoho chlapce a jedno děvčátko.

Dne 5. května 2015 se narodil chlapec Tomáš Jurečka

Dne 12. května 2015 se narodilo děvčátko Nikola Čecháková

Obě děti srdečně vítáme mezi nás Kokoráky a přejeme jim i jejich rodičům, aby děti rostly ve zdraví, v míru a pohodě ku prospěchu rodiny i obce.

SŇATEK

Dne 4. července uzavře svazek manželský kokorský pár Josef Valdivia a Mgr. Jana Pavlíková.

K četným blahopřáním se v červenci jistě připojí ke Kokorským novinám a obci široké spektrum sportovních přátel ze Sokola Kokory a z celé národní házené.

VÝZNAMNÁ VÝROČÍ

V měsících červenec a srpen 2015 oslaví narozeniny (nad 80 let) následující občané Kokor:

- 6. 7. dosáhne věku 81 roků pan Metoděj Rygal
- 11. 7. dovrší paní Květoslava Davidová 89 let
- 18. 7. oslaví 89 let pan Antonín Doležel
- 26. 7. dosáhne pan Oldřich Dočkal polokulatých 85 roků
- 28. 7. dovrší pan František Trávníček věk 82 roků
- 3. 8. oslaví paní Jarmila Hájková (CD) kulatých 80 let
- 11. 8. dovrší pan Vladimír Vacek (Přerov) 93 roků
- 15. 8. dosáhne paní Dagmar Otčenášková věku 84 let
- 18. 8. oslaví 81 roků paní Jana Zapletalová

Všem jubilantů blahopřeji OÚ, redakce Kokorských novin i spoluobčané a přejí hodně zdraví a spokojenosti do dalších let, zároveň podtrhují sváteční polokulaté a kulaté narozeniny.

KOKORÁCI VYZNAMENANÍ V LIPNÍKU N. B.

Dne 22. května se ve městě Lipník nad Bečvou uskutečnila již tradiční bezpečnostně naučná prezentace činnosti složek Integrovaného záchranného systému, armády a dalších organizací, pod názvem Bezpečné město Lipník nad Bečvou. Pro širokou veřejnost zde byl již od ranních hodin připraven atraktivní program zahrnující jak dynamické ukázky zásahové činnosti, tak i preventivně – výchovný program. Zájemci si mohli zároveň prohlédnout přistavenou techniku a zhlédnout mimo jiné např. vystoupení hipologického oddílu PČR ze Zlína, velmi oblíbenou ukázkou výcviku služebních psů, či součinnost složek IZS při zvládání dopravní nehody. Mnozí návštěvníci si také nechali sejmout otisky prstů a pokusili se sestavit portrét známé či neznámé osoby, tzv. Identikit. **Součástí programu bylo slavnostní oceňování policistů a při této příležitosti byli mezi jinými oceněni dva občané Kokor, por. Bc. Radomír Pavlík – Medaile za věrnost II. stupně a por. Bc. Lubomír Rýc – Medaile za věrnost III. stupně, oba pracovníci Služby kriminální policie a vyšetřování Územního odboru Přerov.**

L.R.

Foto rodinný archiv

ZA RODNOU PŮDU.

V našich novinách jsme se už několikrát dotkli politického uspořádání a správy obce či městečka Kokory v minulosti, a totéž jsme učinili stručně také v knize o Kokorách. V období I. republiky byla nejsilnější stranou v obci strana republikánská, označovaná také jako strana agrární. Oba starostové Kokor z tohoto období 1917 - 1945, pánové Čechák a Šumšal, byli jejími členy. V obci byl také postaven pomník předsedovi českých agráriků Antonínu Švehlovi a tato politická strana měla i svou samostatně organizovanou mládež. Až v současné době se po létech zjistilo, že mladí republikáni měli tehdy, ve 30. letech I. republiky, i svůj prapor – svou standartu. Agrární strana byla ovšem po válce zrušena a standarta tak v poklidu odpočívala po celá léta na komoře usedlosti pana Vojtěcha Zapletalů č.p. 77. Objevila se až při prohlídce a úklidu obvyklém před prodejem nemovitosti a péčí rodiny a „Vojtovy“ vnučky Evy se snímek tohoto spolkového praporu dostal až na stránky našich Kokorských novin.

Prapor je prostý, jednoduchý, pro zájemce o místní historii má však výraznou vypovídací hodnotu. Zároveň je i vzpomínkou na ty, kteří ho tehdy, jako mladá rolnická krev, drželi nad hlavou. Přestože pan Vojtěch Zapletal, který k republikánské omladině patřil, (také po domácku Zapletálek) utrpěl v poválečných letech úraz nohy při práci ve svém „písečnicku“, stal se i při svém zdravotním postižení postupně známým, houževnatým, uznávaným a sečtělým členem prosperujícího kokorského družstva, o kterém měl i z „družstevní „váhy““ dokonalý přehled.

Rodině za pěkný vztah k této drobné rodinné a historické památce děkujeme, stejně i za její poskytnutí Kokorským novinám. O mnoho podobných předmětů či písemností z dávnější či nedávné historie obce jsme na druhé straně, vlivem lhostejnosti mezi námi, nenávratně přišli. A to je škoda. Kš

U HROBU RODINY VÁLKOVY V OBCI RYBÍ.

O jednom květnovém víkendu se ozval v redakci KN telefon. Volal spolužák, kamarád, fotograf a spolupracovník našich novin, pan Jan Teimer z Brodku a sdělil mi skutečnost, která by mohla redakci KN i čtenáře zajímat. Totiž, že právě stojí na hřbitově v obci Rybí u Nového Jičína u rodinného hrobu Válkových z Kokor, Aloise Válka a jeho manželky Boženy Válkové. Obě jména jsou široké čtenářské veřejnosti KN velmi dobře známá, pro mladší čtenáře přece však jen několik slov na vysvětlenou. Alois Válek přišel do Kokor jako mladý a velmi pohledný učitel v roce 1934 a v roce 1935, tedy před 80 léty, se za ním přistěhovala manželka s maličkým synkem Vladimírem, ke kterému posléze přibyl mladší Jiří. Oba manželé pocházeli právě z Rybí a v rodné obci se nakonec na poslední odpočinek také setkali.

Téměř 50 let plného a plodného života však prožili u nás v Kokorách a do historie našeho městečka se zapsali velmi významným způsobem. Alois Válek zde působil na obvodové a újezdni měšťanské škole nejprve jako odborný učitel, později se stal po Rudolfu Macháčkovi ředitelem Základní školy Kokory. Od svého příchodu pracoval v Sokole Kokory jako vzdělávatel a režisér sokolského ochotnického souboru, zakladatel a sbornírník několika místních pěveckých těles, kapelník, vedoucí OB, učitel a propagátor veškeré hudebnosti. Po válce se stal prvním předsedou Místního národního výboru Kokory, později poslancem ONV a KNV s aktivitami zejména v oblasti školství a kultury. Po roce 1945 uspořádal obecní archiv a výsledky této práce zužitkoval při obětavém vedení obecní kroniky. Rozsáhlou činnost kronikáře uzavřel až v důsledku vážných zdravotních potíží jako důchodce. Byl jako zpěvák členem v té době velmi prestižního souboru Pěveckého sdružení moravských učitelů (PSMU). Paní Božena Válková pracovala po léta pro obec na MNV Kokory, zejména jako matikářka. Oba synové Válkových, šéfdirigent Vladimír (1935) a sólista české filharmonie, skladatel a hudební pedagog Jiří (1940) postupně

přešli do Prahy a plně se věnovali hudbě. Na své cestě ke slávě využívali nejen rodových dispozic, ale také inspirativního hudebního prostředí v rodině, v obci a vycházeli programově z hlubokých kořenů moravské a slezské hudebnosti.

Slávu rodového klanu Válkových z Rybí, ale také městečka svého dětství a mládí, našich Kokor, a slávu celé moravské a české hudby, šířili zejména oba synové s mimořádnými úspěchy po celém světě. Díky. Kš

Kostel a hřbitov v Rybí, hrob Válkových. Foto Jan Teimer

70 LET OD KONCE VÁLKY V KOKORÁCH

Celý svět a celá Česká republika si letos připomínají 70. výročí slavných květnových dnů. - přerovského i pražského povstání, bezpodmínečnou kapitulaci hitlerovského Německa, pád Berlína a dovršení vítězství armád spojenců antihitlerovské koalice, které nezpochybnitelně přineslo svobodu nejen nám, ale i národům celé Evropy. Otázkou zůstává, kde a jak bylo s touto svobodou v průběhu dalších let v daných možnostech naloženo. V množství současných článků a pořadů o utrpení německého obyvatelstva po válce (excesy je samozřejmě třeba odsoudit, nejvíce snad nelidské zrudné šilenství na Švédských Šancích) by ovšem neměly naší pozornosti uniknout ani tragické události dokládající organizovanou a programovou brutalitu fašistů tak blízko nás ještě v posledních dnech války. Poprava účastníků přerovského povstání v Olomouci Lazcích a také otřesné tragédie na Zákřově a v Javoříčku musí zůstat mementem i pro současnost a budoucnost. Pamětníci, řekněte o tom všem, prosím, našim mladým.

V Kokorách jsme vzpomenuli na toto 70. výročí komorně a velmi skromně. Kytičky a kytice u pomníku padlých a dvě vzpomínkové besedy. Jedna pro pamětníky a dospělé v zasedací síni obecního úřadu (6. května), druhá (7. května v předvečer výročí osvobození Kokor) pro žáky 8. a 9. třídy v kokorské základní škole. Foto KN

Obě besedy (připravil za podpory starostky kronikář obce) přinesly množství zajímavého historického materiálu a 4 historická témata: **1. Poslední dny války v Kokorách a 8. květen 1945, 2. Rostislav Kubáč a ostatní mrtví, 3. Kokorští rodáci a čestní občané Kokor - hrdinové II. světové války, 4. Kokorská občanka na cestě válečnou Evropou.**

Zájem 25 občanů, pamětníků i střední generace a jejich pozornost i aktivita, potěšily, že zastupitelů se ovšem dostavili pouze dva. Díky vstřícnosti Obecního úřadu získali účastníci také malou brožurku shrnující uvedenou tematiku a kopii grafického listu udělení čestného občanství pro kokorského rodáka a vyznamenaného válečného letce RAF Josefa Čapky.

K nahlédnutí byl i další grafický list (autor učitel Jan Štěpán) k uctění památky jediného padlého z civilního obyvatelstva, mladičského patnáctiletého Rostislava Kubáče. Ten byl 8. května 1945 zasažen a smrtelně zraněn střepinou dělostřeleckého granátu ustupujících Němců, když pod Kazňovem u Kopřivnice nesl s dalšími chlapci vodu ruským dělostřelcům, kteří dorazili do Kokor při osvobozování naší obce mezi prvními. List je uchováván v Základní škole Kokory, jméno padlého kokorského chlapce je zaznamenáno i na memoriálním památníku v Hrabyni. Kš

Pozn. redakce: Když jsme uviděli v NP fotografie z konce války v sousedním Brodku u Přerova, uvědomili jsme si, že se nám, přes výzvy k občanům, nepodařilo žádnou fotodokumentaci z konce války v Kokorách získat. Pokud byste nějakou fotku doma přece jen měli, byli bychom za její zapůjčení velmi povděční.

ZE ZÁKLADNÍ ŠKOLY KOKORY

DĚTI Z I. STUPNĚ SI UŽÍVALY NA FARMĚ .

Opravdové jarní počasí a prostředí překrásné přírody si kokorské děti vychutnaly v týdnu od 11. – 15. 5., kdy všichni společně vyrazili do Koryčan. Tam na ně čekali majitelé Hipocentra „Fredák a Stela“ a na celý týden jim připravili zábavný program. Děti poznaly nejen život na farmě, ale na vlastní kůži si zkusily, co obnáší vlastnit koně - nakrmit je, vyčistit jim stáje, nachystat vše potřebné pro život těchto krásných zvířat.

Her a zábavy si děti užívaly ve skupinách, získávaly každý den body a navzájem se od sebe učily. Co všechno se s Fredákem naučily? 1. den zápasily s uzly, hrály si na cowboje a lasovaly, zdánlivě nesnadné úkoly jako házení sekerou, noži na terč, práce s bičem, se pro některé staly hodně atraktivní. Nejen jízda na koni, ale i gymnastika a drezúra jsou opravdovým uměním, to mohli žáci ocenit na vlastní oči. Kouzlo celé akce dokresloval večerní zpěv písní, opékání špekáčků a procházky po okolí.

Foto archiv ZŠ

Z pohledu dospělého.... v dětských očích krásně zářilo štěstí, snad i díky odpočinku od klasického učení v lavicích a na závěr je příznačný citát: „*Dítě může dospělého naučit 3 věci: být bezdůvodně spokojený, stále se něčím zabývat a umět vymáhat všechno, co si přeje.*“

DEN ZEMĚ

Téma letošního Dne Země znělo: Multikulturalita aneb snažme se chápat, tolerovat, a respektovat jiné kultury. Nechali jsme se inspirovat našimi žáky s odlišným mateřským jazykem, jinou národností nebo mají blízkou rodinu v cizí zemi. Každá třída zpracovala téma pro danou zemi a vytvořila výstup, který prezentovala na společném setkání. První třída „cestovala“ po České republice, ve druhé třídě děti zjišťovaly informace o Slovensku, třetíci nám přiblížili život a rozdílnou kulturu ve Vietnamu, čtvrtá třída navštívila přes encyklopedie Ukrajinu a pátáci představili Rakousko a jeho tradice. Z tohoto dne jsme si odnesli spoustu nových informací a také kus tolerance k odlišnostem.

Žáci 2. stupně se zajeli podívat, jak se moderními technologiemi provádí čištění odpadních vod v Henčlově. Zjistili, že tato ČOV čistí vodu z velkého území Přerovska a vysoká účinnost čištění přispívá ke zlepšení kvality vody v Bečvě a v Moravě. Jeden cyklus čištění trvá dva týdny, než se může voda vypustit do řeky

A Ohlasy? :

o To by byla hrůza, kdyby se odpadní voda nečistila.
o Jé to to smrdí! o Ve středověku bych žít nechtěla.
o Tohle je jako z filmu Karlík a továrna na čokoládu.
o Hele, zmrzlina, pistáciová!

Pozn. redakce KJN. Právě problém multikulturality je v současném pojetí velmi složitý a rozporuplný, pro dospělé i pro děti a mládež.

EXKURZE ZŠ KOKORY

Dne 13. května 2015 jsme se v rámci volby povolání vydali na exkurzi do firmy M. L. S. Holice, spol. s r. o. v Olomouci. Tato firma se specializuje na výrobu elektromotorů, alternátorů, elektropřevodovek.

Milá paní recepční nás hned po přivítání zavedla do zasedací místnosti, kde nám pan Kočí pomocí prezentace ukázal chod firmy a činnosti různých oddělení, vysvětlil princip fungování alternátoru, popsal součásti a možnosti jeho využití. Poté jsme si obuli ochranné boty, nasadili brýle a vyrazili na vše se prakticky podívat přímo do provozu.

Výroba alternátorů byla velice zajímavá, dozvěděli jsme se spoustu nových poznatků, které můžeme uplatnit nejen ve škole ve fyzice, ale i příští rok při rozhodování o naší budoucí profesi.

Poděkování. Exkurzi nám zprostředkoval pan Martin Bílý. Děkujeme. Mgr. Marie Kondlerová

Tradiční Andrsenova noc s přespaním ve škole byla letos doplněna a obohacena průvodem dětských masek po obci. Foto z archivu školy.

SLET ČARODĚJNIC V KOKORÁCH

Ve čtvrtek 30. dubna se na Starém hřišti pod Bramborem slétli čarodějnice a čarodějové všech věkových kategorií. Tuto akci již tradičně organizují místní dobrovolní hasiči ve spolupráci s obcí. Celý rej všech registrovaných čarodějů a čarodějnic zahájily svým vystoupením děti z MŠ. Poté následovala promenáda, aby návštěvníci mohli svým hlasováním rozhodnout o nejhezčí postavě čarodějnice. Soutěžilo se opět ve dvou kategoriích. Hasiči zažehli vatru k upálení staré čarodějnice, děti opékaly za pomoci rodičů špekáčky, které jim byly poskytnuty zdarma. Nakonec byla vyhlášena Miss čarodějnice dětské a dospělé kategorie. Dětská miss čarodějnice, která obdržela nejvíce hlasů se jmenovala Máří Magdaléna, druhé místo obsadila Verunka Poláková a třetí místo Gábinka Herynková. Výsledky v dospělé kategorii dopadly následovně: první místo Hanka Němčáková, druhé místo Martina Ťulpová a třetí místo zaujala čarodějnice Peťule. Všem organizátorům, dětem z mateřské školy a paní učitelce patří velké poděkování za přípravu celé akce. Příští rok se budeme těšit opět na velkou účast. Starostka

Malé čarodějky Pod Bramborem.

Foto archiv OÚ

FARNOST KOKORY, P. V. GIBALA A P. V. SEGET

Pokračujeme v historii kokorské farnosti, tak, jak ji v originále zpracovala paní Ing. Růžena Jurečková. Do textu, který přináší osobní názory a postoje pisatelky, redakce KN nezasahovala.

Od 1. září 1944 (9 měsíců před koncem druhé světové války) se stává ve svých 35 letech kokorským farářem P. Vladimír Gibala, rodák z Pavlovic u Přerova. Působí u nás dlouhých 33 let až do své smrti. V posledním roce války pohřbil na zdejším hřbitově dva americké vojáky, kteří uhořeli při bitvě nad Kokorami 17. prosince 1944 v sestřeleném bombardéru. [Později v r. 1947 byli exhumováni a pohřbeni na vojenském hřbitově ve Francii.] Také nad německými vojáky padlými při ústupu v posledních dnech války vykonal zádušní církevní obřad, jak mu to ukládala morální povinnost katolického kněze. Tentokrát obřad vykonal tajně v noci, protože se bál represe ze strany našich lidí. Poslední den války – 8. května 1945 – zasáhlo německé dělostřelectvo z pozic u Lukové těžkým tříštivo-trhavým granátem levé západní průčelí kostela a také farní střecha a fasáda dostala zásah úlomkem granátu. Kostel byl opraven r. 1946 a následně celý znovu omítnut. Škoda na farní budově byla odstraněna v r. 1947.

Silný ročník 1938 u prvního přijímání v roce 1947 či 1948. Náboženství ve škole navštěvovali tito žáci jako povinné a v posledních letech nepovinné až do roku 1953, pod vedením oblíbeného P. Vladimíra Gibaly. /Poznámka redakce/

Válka konečně skončila a v poválečném uspořádání je obnoveno demokratické Československo. Na pozvání československé vlády přijíždí z USA na několikátý denní návštěvu své osvobozené vlasti Msgr. Oldřich Zlámal. Přiváží sebou poválečnému Československu masivní finanční pomoc, kterou v USA zorganizoval. Hostuje i ve své rodné kokorské farnosti. Po šestiletém utrpení se naděje lidí upínají k budoucnosti – jaká bude? Bude lepší? První poválečné demokratické volby vyhrávají komunisté. Jejich cesta k neomezené moci je o 2 roky později – 25. února 1948 – završena politickým převratem. Tímto dnem končí krátké období demokracie a na československé západní hranici padá železná opona. Po „hnědé“ válečné totalitě německého fašismu nastupuje velmi tvrdá, 41 let trvající „rudá“ totalita praktikovaná Komunistickou stranou Československa (KSČ) pod dohledem Sovětského svazu, zaměřená na likvidaci všeho duchovního, na prvním místě katolické církve. Z tohoto hlediska nastává pro církev u nás nejtěžší období v celé její dosavadní historii. Během padesátých let XX. století především za prezidentování Klementa Gottwalda (1948-1953) jsou internováni všichni biskupové. Zinscenovány desítky „soudních procesů“ s kněžími, řeholnicemi i laiky [laik – řádový věřící] ve kterých KSČ dopředu stanovila soudci, jaký rozsudek musí být vynesen. Následně je uvězněno mnoho kněží, řeholních osob a laiků, jsou zabrány kláštery, řeholníci a řeholnice vyvezeni do sběrných pracovních táborů, zabaven řádový i církevní majetek, zakázáno přijímat řeholní dorost, účelově omezován počet studentů teologie (bohoslovců). Komunisté skrze církevní tajemníky diktuji církvi, do které farnosti má toho kterého kněze poslat. Nejlepším kněžím (pokud nebyli už za mřížemi) je odebrán „státní souhlas“ a jsou posláni „k lopatě“. Naopak ve snaze kompromitovat církev, byli na význačná místa duchovní správy dosazováni ti kněží, kteří se nějak proti církvi provinili. Byly zakázány veškeré náboženské organizace, nesměla se vydávat tiskem žádná náboženská literatura, byly zakázány veřejné církevní slavnosti (přívody o Květné neděli, či na Boží tělo), rozhlas (ani později televize) nesměly naprosto nic náboženského vysílat. Děti, které navštěvovaly náboženství, či bohoslužby, měly obrovské problémy s přijetím na střední a vysoké školy, byly vystaveny šikaně ze strany učitelů a stejně tak byli šikanováni jejich rodiče v zaměstnání. Na takové děti a jejich rodiče psaly místní (či závodní) organizace KSČ vysoce kompromitující posudky, které jim znemožňovaly život rovnoprávný s těmi, kdo v Boha nevěřili, nebo svou víru aspoň nepraktikovali. Věřící se tak stali méněcennými občany socialistické společnosti. Všechno to okleštění doléhalo i na naši farnost a jednotlivé farníky – doba socialismu byla pro ně tvrdou zkouškou.

Ze zvláště KSČ bylo v letech 1948-87 popraveno 248 „ideologických nepřátel socialismu“, 8000 lidí zemřelo ve věznicích, 450 bylo zabito při ilegálním přechodu hranice, 205 000 lidí bylo uvězněno, 43 dětí uvězněných matek, které je porodily ve věznicích, tam na nedostatek péče zemřelo. Bez soudu bylo do táborů nucených prací posláno na 20 000 občanů a do Pomocných technických praporů 22 000 mužů. Do zahraničí uprchlo 170 938 převážně velmi schopných lidí. Z dřívější většiny jsou v těchto údajích zastoupeni lidé, kteří byli perzekvováni pro svou víru. Byl to skutečně masivní útok na církev v naší zemi s cílem ji totálně

zlikvidovat. Jenže tento záměr byl od počátku odsouzen k neúspěchu. Komunisté přehlédli jednu podstatnou věc: že Ježíš Kristus o ní řekl: „... a brány pekelné ji nepřemohou.“ A tak se stalo i tentokrát.

Naše farnost - díky Bohu - celé období rudé diktatury přežila. Značně ubýlo věřících, ale prohloubila se víra těch, kteří zůstali Bohu věrni. Na samém počátku 50. let XX. století, než se rudý teror naplno rozvinul, byly na věži kostela z příspěvků MNV (obce) ještě pořízeny hodiny s podsvíceným ciferníkem. Pak se nedalo ve farnosti nic dělat - vše bylo zakázáno. Dne 6. července 1958 je z moci úřední církevní hřbitov převeden na MNV (obec). Vůlka náboženství (tak jako tomu bylo po několika staletí před tím) sice pokračuje v kokorské škole i nadále, je však různými předpisy omezena a vyučovat smí jen farář, nikoliv katecheta. Z výše uvedených důvodů postižení dětí i jejich rodičů kvůli docházce dětí do náboženství, počet přihlášených rapidně klesl. Protože bylo zakázáno shromažďování z náboženských důvodů, bylo nemožné uspořádat křesťanský tábor pro děti, či exercicie pro laiky. Přesto u nás v Kokorách existovalo užší křesťanské společenství chrámového sboru, který v té době čítal kolem 20 členů a byl pod vedením místních dominikánů - rodných sester Bony a Daniely Ryšavých (obě absolventky konzervatoře) - na vysoké amatérské úrovni. V roce 1958 bylo ve farnosti 8. prosince decentně oslaveno 150. výročí posvěcení kostela.

Záhy na to oznámil P. Gibalovi Státní ústav památkové péče, že pozdně barokní kostel v Kokorách byl 19. listopadu 1963 zanesen do seznamu státěm chráněných památek.

Kolem r. 1965 je ve společnosti cítit uvolňování rudé totality. P. Gibala toho využívá a přistupuje k rozsáhlé opravě kostela. Do 31. července 1965 je pod vedením tesařského a zednického mistra Vladimíra Ostrčila ze Žeravic, za pomoci jeho manželky Marie a řady ochotných farníků z Kokor a Žeravic zcela odstraněna zpuchřelá venkovní fasáda a zhotovena nová, včetně vápenného nátěru. Pouze římsa a věž jsou jen opraveny a nabíleny. Pak přichází Pražské jaro 1968. P. Gibala má konečně možnost koupit střešní tašky-bobrovky, které památkáři striktně na kostel předepsali, které se ale pro církevní stavby nedaly dosud nikde sehnat. Tak mohlo být sneseno z půdy několik desítek nádob, které pod dřevou břidlicovou střechou pečlivě hlídaly, průběžně vylévaly a novými doplňovaly sestry dominikánky, aby zabránily zatékání a znehodnocení maleb na klenbě kostela. Po krátkém Pražském jaru 1968, v době Svobodovy (1968-1975) a Husákovy normalizace (1975-1989), která se sice konala za přítomnosti Sovětské armády, byla ale přece jen o mnoho příznivější než padesátá léta, je r. 1971 celý kostel vymalován, restaurovány nástrovní malby i Schönovy obrazy křížové cesty. Bratři Vitáskové z národního podniku Varhany v Krnově realizují generální opravu varhan. V kněžišti je položena dlažba z kubánského mramoru. Další rok (1972) jsou dány dlažby do jižní sakristie a natřeny staré dubové lavice. V r. 1973 opravil restaurátor Karel Benedik jak hlavní obraz, tak i obrazy na obou bočních oltářích. V dalších letech byla opravena zevnitř a zvenčí také budova fary, včetně výměny všech špaletových oken za kastlová. **P. Gibala byl člověkem vzdělaným, sečtělým a taktickým. Svým uměním jednat s lidmi určitě přispěl k tomu, že v naší obci nedošlo k tvrdým konfrontacím s představiteli vládnoucího režimu. Jim budiž na oplátku přiznáno, že se drželi ve srovnání s některými jinými obcemi v lidsky přijatelných mezích. K určité egalizaci atmosféry přispívaly také sestry dominikánky, které vždy ochotně vyšly vstříc svou pomocí, kdykoliv mohly a byly o to požádány - jako v případě vyučování hry na klavír - sestra Danila Ryšavá, nebo domácí péče o těžce nemocné (dnes by se řeklo hospicové péče) - sestra Svatoslava Janošíková. P. Gibala zemřel náhle ve spánku na Štědrý den r. 1977 ve věku 68 let a je pochován ve svém rodišti.**

Od 1. března 1978 je do Kokor ustanoven 65 letý P. Vladimír Seget, rodák z Holešova, který zde jako farář pobývá celkem 20 let. Zatímco dosud iniciativa oprav a realizace investic ve farnosti vycházela vždycky od faráře, který ji také organizoval, za pobytu P. Segeta v Kokorách dochází ke změně. Iniciativy se

po nějaké době, (kdy farář neprojevuje zájem se v tomto směru angažovat), ujímají sestry dominikánky, které tyto své iniciativy také financují penězi, jež ušetří ve své společné domácnosti. Jejich představená sestra Zdeňka M. Dokoupilová nejprve zařídila u Ing. arch. Ludvíka Kolka z Brna vypracování návrhu úpravy interiéru kostela v duchu II. vatikánského koncilu, který zasedal 1962 - 65. Jeho pokyny se řídil už P. Gibala, avšak stylově jednotně byla celá úprava interiéru kostela realizována až v letech 1978 -1980. Už značně ztrouchnivělá nosná konstrukce starého oltáře, prolezlá červotoči, s odpadávajícími štuky byla odstraněna. Na místě bývalého oltáře byl na podestě přímo pod hlavním obrazem postaven pouze svatostánek. Uprostřed kněžiště byl instalován dubový obětní stůl „čelem k lidu“. V podobném stylu jako obětní stůl byly vyrobeny i sedadla [sedes] pro kněze a ministranty a pult na čtení [ambon]. Od této pokoncilní úpravy se přestala ke kázání používat kazatelna, a proto byl kostel následně opatřen ozvučením (mikrofony a ampliony.) Bílé dřevěné sochy dvou cherubů, které byly na starém oltáři umístěny z obou stran svatostánku, byly restaurovány a umístěny na podstavce po stranách nového kruhového svatostánku. Sestry dominikánky nechaly vyrobit i novou skříňovou zpodobnici. V r. 1980 je opět z jejich iniciativy a finanční podpory už i jednotlivých farníků, okopána a znovu nahozena venkovní omítka hlavní věže, která už opadávala a zároveň opraven hodinový stroj a obnoveny ciferníky. Stavbu trubkového (děkanátního) lešení a zednické práce provedla zednická četa z místního zemědělského družstva za masivní pomoci brigádníků z řad farníků. Tato akce ze strany dominikánek pro naši farnost byla poslední. V březnu 1981 odchází z kokorského kláštera na různá místa. Převážná většina do Kadaně, kde je dočasně jejich domov pro nemohoucí a staré sestry, některé do Litoměřic, kde vaří v semináři bohoslovce, některé do Brna a Střelice u Brna. Od posvěcení kokorského kláštera 5. července 1902 zde sestry nepřetržitě působily v různých zaměstnáních ku prospěchu Kokor a celého okolí necelých 79 let. R. J. Příště pokračování.

KVĚTNOVÝ SJEZD KDU-ČSL VE ZLÍNĚ

Naše Kokorské noviny se celostátnímu dění v politických stranách prakticky nevěnují, ale tentokrát uděláme výjimku. Jednak se sjezd „lidové strany“ konal poměrně velmi blízko, jednak se na sjezdu jako delegáti a funkcionáři prezentovali kokorští rodáci velmi výrazným a dalo by se říci unikátním způsobem, což bylo zaznamenáno i fotografiemi, např. na facebooku, ze kterých jsme vybrali.

Foto převzato

Nebývá běžné, aby na celostátním sjezdu koaliční vládnoucí strany se před hledáček fotoaparátu postavili jako delegáti sjezdu tři bratři stejného politického a profesního a to zemědělského zaměření. Podle tradice je všechny pokládáme za kokorské rodáky. Jsou to bratři Jurečkovi. Nejstarší Lukáš (vlevo) vede velké zemědělské družstvo na Brněnsku, prostřední

Dominik je samostatně hospodařícím rolníkem v rodných Kokorách. Nejmladší Marian předal sice uvnitř rodiny statek v sousední Rokytnici, „rodnou půdu“ však neopustil a zasedl na křeslo v zemědělství nejvýznamnější, křeslo ministra zemědělství v Sobotkově koaliční vládě. Ve Zlíně byl navíc potvrzen jako první místopředseda KDU-ČSL. Že se všichni věnují zemědělství, a to s vysokou kvalitací, není náhodou, ale rodinnou tradicí, po meči i po přeslici. Reprezentují tak zejména početné moravské rolnické, křesťanský orientované rodiny, což je jeden z pilířů KDU-ČSL, přesto, že záběr lidovců začíná být širší a univerzálnější. S trochou nadsázky se dá říci, že tu prvorepublikovou standartu kokorského agrárního dorostu „za rodnou půdu“ z roku 1934 (píšeme o ní na jiném místě našeho listu) zvedli a úspěšně nesou v nových moderních podmínkách.

KŠ

ENERGETICKÉ ÚSPORY T. J. SOKOL KOKORY

Od února 2015 pečlivě sledujeme současně největší stavební aktivitu v obci, práce na kokorské sokolovně. Podařilo se totiž získat podporu pro jeden z programů Ministerstva životního prostředí a Státního fondu životního prostředí příspěvek i z Evropské unie za spoluúčasti obce i T. J. Sokol Kokory. Jednou z podmínek uzavřené smlouvy je tuto skutečnost prezentovat předepsaným způsobem na veřejnosti, aby se tak významná pomoc dostala do hlubšího podvědomí co největšího počtu občanů. Proto byl vytvořen tzv. banner (plakát) a umístěn na přístupném místě. V našem případě jsme využili i součinnosti našich Kokorských novin a základní text banneru zveřejňujeme i zde, kde najdete i základní technické údaje:

ENERGETICKÉ ÚSPORY T. J. SOKOL KOKORY

Projekt, realizovaný v roce 2015, je spolufinancován Evropskou unií, Fondem soudržnosti a Státním fondem životního prostředí ČR v rámci Operačního programu Životní prostředí.

Navrhované opatření spočívá v zateplení obvodových stěn, vodorovných konstrukcí a výměně výplní otvorů.

Realizací tohoto projektu dojde ke snížení emisí CO₂ o cca 14t/rok a k úspoře energie cca 261 GJ/rok.

Celkové ustatelné náklady na akci činí 3 836 097 Kč, z toho je příspěvek z fondu Evropské unie 3 260 682 Kč (85 %), příspěvek SFŽP ČR 191 805 Kč (5 %) a příspěvek Tělocvičné jednoty Sokol Kokory 383 610 Kč (10%)

Řídící orgán: MINISTERSTVO ŽIVOTNÍHO PROSTŘEDÍ.

Zprostředkující subjekt: STÁTNÍ FOND ŽIVOTNÍHO PROSTŘEDÍ ČR

Příjemce dotace: Tělocvičná jednotka Sokol Kokory.

Po dokončení stavby se v srpnových KN podrobněji seznámíme s podmínkami, vlastní stavbou a s těmi, kdo pomáhali, opravdu, jak nejlépe mohli a uměli a už dnes si zaslouží poděkování. KŠ

ŽIVÁ SRNA UPROSTŘED OBCE

POZDRAVILA ČTYŘI KOKORSKÉ MYSLIVCE

Bylo pondělí 25. května 2015 okolo 16. hodiny a já zrovna zaparkoval auto před svým domem. Vystupuji z auta a nevěřím vlastním očím. Z ulice Haltýře přiběhla do ulice Pustá živá dospělá srna. Koukám na ni, ona chvíli na mě, a pak běžela dál na náměstí. Říkám si: „Zdá se mi to, nebo je to skutečnost?“ Vidím ještě, jak utíká směrem hlavní silnice, a tak nastartuji auto a jedu za ní se snahou i třeba zastavit silný silniční provoz a zachránit tuto srnu pravděpodobně vyplašenou psem. U domu našeho myslivce Ladislava Dohnala se naštěstí zastavila, otočila se (pravděpodobně ho také chtěla „pozdravit“) a začala utíkat směrem k pivovaru. Před domem našeho bývalého hospodáře Antonína Brady potkala alespoň jeho dceru, jelikož nebyl zrovna v tu chvíli venku. A aby toho nebylo málo, tak si to namířila přímo k bytovkám, kde bydlí náš čtvrtý člen mysliveckého sdružení, Jiří Pavlíček, zvaný „Pampalíný“. A protože nebyl ani on před svým domem, tak nakonec běžela do ulice Zápivovářů a odtud zpět do přírody. Snad se opět setkala se svými a snad zdravými srnčaty. Tento příběh je opravdu pravdivý, tento příběh se skutečně stal.

Ilustrační foto z archivu MS

Již dříve jsme psali, že myslivci opět nabádají a prosí, nepouštějte své psy volně v přírodě! Chceme upozornit, a tímto i požádat lidi se psy, aby je v přírodě volně nepouštěli, protože všude v okolí je lesní zvěř a už se letos stalo, že psi majitelů způsobili poranění několika mladých kusů srnčího, která většinou v bolestech trpěla a následně i uhynula! Majitelé psů si často mylně říkají, že se nic nestane. Toulavé, ale ani volně pobíhající psy nelze tolerovat. Ze zákona nesmí majitelé psů pouštět volně všude v přírodě, v tzv. v honitbě, své psy, a pokud s nimi jdou na procházku, tak je musí mít na vodítku! Myslivci také dohlížejí, má-li zvěř potřebný klid. Pokud se někdo chová hluchně a nevhodně, upozorňují ho.

Pokud někdo spatří poraněnou zvěř, nebo volně pobíhající psy, nebo někomu uteče pes a poraní tuto zvěř (je lépe přiznat chybu, než aby se zvěř trápila), prosíme o nahlášení této události kterémukoliv myslivci, nebo našemu bývalému hospodáři Mysliveckého sdružení Hradisko Kokory, panu Antonínu Bradovi! Při dopravní nehodě se zvěří vždy volejte policii č. 158. Policie bude myslivce kontaktovat.

Za MS Hradisko Kokory Martin Pavlík

Myslivecké sdružení pořádá v sobotu 27. června od 12.00 hodin myslivecké poledne. Lidé mají možnost opět ochutnat velké množství kvalitních jídel jako je srnčí ražničky, mufloní šašlík, divočka se zelím, srnčí na smetaně, řízek z divočka, zvěřinový guláš, pytlácké topinky a makrely. Hudba bude živá a pití bude dost. Srdečně zvou myslivci.

Redakce KN občasný výskyt srnčí zvěře v obci potvrzuje jako fakt, např. opakovaně mezi domy na úvozové cestě do

Kazňova a v okolí sadů za Kopřivnicí. Kromě zajímavého příběhu jsme v článku zaznamenali také důležité výzvy k občanům, malá část pak byla vyhrazena i cizímu jazyku – latině, v tomto případě myslivecké.

LESK A BÍDA SEVERNÍ INDIE

V Indii jsme už přece všichni byli. Alespoň ti, kteří čtou Kokorské noviny se zajímavými a čtivými cestopisy kokorské rodačky Zuzany Habánové. Ale pozor! Mladá cestovatelka nás před časem provedla jímhem této obrovské a druhé nejlidnatější země světa (Indie má jen o 100 milionů obyvatel méně než Čína tj. cca 1,3 miliardy) a dnes nás nově povede na sever Indie, až do podhůří Himaláji. Jsme rádi, za redakci i naše čtenáře, že ve svých poznámkách z cest pisatelka pokračuje a že můžeme jejíma mladýma očima zprostředkovaně vidět pro nás jinak nedostupné daleké exotické kraje. Další řádky už patří autorce:

Přesně rok od návštěvy exotické jižní Indie sedím opět v letadle a mířím do Indie severní. Stejný stát, ale zcela odlišná země. Místo krásných pláží, tropických pralesů a palmových hájů mě čekají nejvyšší hory světa, vyprahlé pouště a majestátní paláce, ale také ty nejšpinavější a nejchudší zákoutí Indie. Během dvou týdnů musíme s mým partákem urazit 3500 km od hranic s Nepálem na východě po západní hranici s Pákistánem. Z prosluněné Srí Lanky přilétáme do severovýchodního indického státu Západní Bengálsko a míříme do podhůří Himaláji. Uprostřed strmých hor je ukryto malé městečko Dardželing (Darjeeling). V jehož okolí se pěstuje stejnojmenný vyhlášený černý čaj, označovaný jako „šampaňské“ mezi čaji. Je jasné slunné počasí, okolní krajina nabízí úchvatné scenerie. Rozeklané kopce jsou posety téměř 50 000 akry plantáží čajovníku. Jako bychom ani nebyli v Indii. Je zde čisto, žádné krávy, žádní rikšové, žádné troubení. Místní lidé Gurkhové, pocházející z nedalekého Nepálu, mají asijské šikmé oči a postrádají typický indický temperament. Roky se marně snaží o odtržení oblasti od Indie. Večer prochází ulicemi demonstrující dav lidí s transparenty. Bohužel jejich snaha je zatím marná. Indie se Dardželingu nevzdá. Ve čtyři hodiny ráno se vydáváme na místní atrakci.

Fota z archivu autorky

Z nedaleké vyhlídky je za jasného počasí možno sledovat východ slunce nad nejvyšším pohořím světa. Máme štěstí, obsazujeme místo s dobrým výhledem, pod námi se tísní stovky natěšených lidí. Objevují se první sluneční paprsky a pomalu osvětlují vrcholky majestátních hor. Z osmitisícovek Lhotse (4. nejvyšší na světě) a Mt. Everest vidíme jen jejich vrcholky, když však paprsky doputují k 3. nejvyšší hoře světa Kančendženge (8588 m. n. m.) a odhalí ji v celé své kráse, strhne se pod námi obrovský jásot. Zázitek, na který nikdy nezapomenete. Odpoledne si vyjedeme starou kabinkovou lanovkou na vyhlídku mezi plantážemi. Kabina se houpe, skřípe, máme pocit, že se každým okamžikem zřítíme do hlubokého údolí. Nezřítili a odměnou je fantastický výhled na horské stráně s tisíci úhledně vysázenými čajovými keříky. Loučíme se se svěžím Dardželingem a míříme zpět do nížin. Velká škoda, že nám

nevychází jízda jednou z nejstarších horských drah v Indii. Malý vláček s parní lokomotivou se těžce sune nahoru či opatrně dolů ze strmých hor na jednokolejce s rozchodem 1 m. Během 6-8 hodinové jízdy překonává výškový rozdíl z 121 na 2438 m. n. m. Ujede přitom pouhých 89 km. Tato unikátní dráha z roku 1880, dnes pod ochranou UNESCO, nabízí krásné výhledy a nevšední zážitek. Pokud ovšem máte čas. My volíme jízdu džípem. Je sice rychlejší, ale se stejným adrenalinem se řítíme po neuvěřitelných serpentýnách ze strmých kopců, jejichž sklon je (dle mého laického odhadu) 60-70°. Po pěti hodinách úmorného klesání se ocitáme dole, ve výhni té pravé Indie. Kolem cesty jsou hromady odpadků a všude se volně potulující krávy často zastaví provoz na silnici. Dnešní noc strávíme ve vlaku, kterým míříme na západ. Cestování vlaky v Indii je kapitola sama o sobě. Můžete si vybrat z několika cestovních tříd: 1. a 2. třída jsou nejdražší, nejluxusnější, klimatizované a plastová okna nelze otevřít. Využívají je především cizinci a kontakt s indickou společností je minimální. Já vybrala 3. třídu, tzv. spací vozy.

Přes den můžete sedět na koženkových sedadlech, ti, co mají místenku, si je v noci sklopí na lůžkovou úpravu. Místo oken mříže, v kupé nejsou žádné dveře a od uličky je oddělují kovové tyče. V noci tedy slyšíte spáče v celém vagonu. Využívá je především střední vrstva Indů, ale také spousta nenáročných turistů. Toalety jsou turecké, hygiena velmi špatná. Průvodčí pečlivě kontroluje, zda lidé opravdu sedí či leží přesně tam, kde mají. Vlakem prochází prodejci jídla, kávy, čaje a všeho možného. Ve vagonech nejhorší 4. třídy jsou dřevěné lavice určené pouze k sezení, jezdí s ní ta nejchudší vrstva obyvatel a lístek stojí úplný pakatel. Indická železnice je největší železniční síť na světě, největším zaměstnavatelem v zemi a denně přepraví 19 milionů pasažérů.

Vlak se šine rychlostí něco mezi 40-60 km/hod. Po šikmookých obličejích ani stopy, okolní lidé mají typické indické rysy a velké tmavé oči. Jsou otevření, zvědavě po nás pokukují a kladou pořád stejné otázky: „Odkud jste?“, „Jste manželé?“, „Jak to, že nemáte děti?“ Dostává se mi několikahodinového výkladu o indickém náboženství hinduismu a jeho bozích. Po čase mého učitele, který se rád poslouchá, už ani nevím, jen přikývám. 700 km vlak zvládne za 13 hod. Potěšující je cena lístku 100 Kč. Ráno nás konečně vítá nejposvátnější a nejstarší město Indie. Váránasí, tzv. Šivovo město, se nachází na východě indického státu Uttarpradéš a cizinec si jej okamžitě spojí s posvátnou řekou Gangou. Je zde ta nehorší doprava, jakou jsem v Indii viděla. Tisíce motorek, aut, rikšů a různých podivuhodných dopravních prostředků stojí v nepohyblivé zácpě, mezi nimi se prolétají stovky chodců, cyklistů, vyhublých krav, koní a psů. Všichni nervózně troubí, a když se kolona rozjede, troubí radostí. Každý si jezdí podle svých pravidel, barva na semaforu či přednost v jízdě zde nemá žádný význam. Můj parták, řidič z povolání, je zcela v šoku. Ale indiští řidiči vše bravurně zvládají bez těžkých dopravních

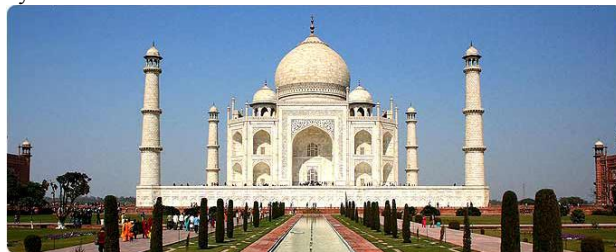
nehod, nadávek a hádek. Ubytujeme se v hotýlku kousek od řeky. Po chvilce dohadování snižujeme nesmyslně vysokou cenu na polovinu. Na střeše úzkého domu se nachází restaurace, což je pro Indii obvyklé. Aspoň to nemáme daleko na jídlo. Vaří zde opravdu skvěle, obsluhují nás zábavní sotva 16-ti letí kluci. V šoku ovšem pozorujeme, jak veškeré zbytky jídla, pití, plechovky a podobný odpad letí přes zábradlí terasy kamsi dolů do ulic. S příjemným padesátníkem z USA, který cestuje po Indii sám, vyrážíme na večerní projížďku po řece Ganze. Levý břeh je pokryt desítkami ghátů, velkých schodišť, které se stupňovitě svažují k řece. Každý má své jméno a některé z nich jsou vyhrazeny pouze příslušníkům určitých kast. Lidé je využívají k různým meditacím, očistě těla, praní prádla, dva gháty slouží ke kremaci zesnulých. Pohřeb je pro hinduistu nejdůležitější okamžik v životě a zemřít ve Váránasi je přání každého. Státisíce lidí ze všech koutů Indie sem přichází dožít svůj život. V žádném jiném městě na Zemi není soustředěno tolik starých, nemocných a umírajících jako právě tady. Čekají na smrt, které se nebojí, naopak, těší se na ni. Ostatní jim dávají najíst a oni sedí u řeky a vykonávají každý den očistné obřady. Plameny pohřebních hranic hoří bez přestání dnem i nocí. Jsme upozorněni, že si je nesmí fotit. Zapálené svíčky připomínající lotosové květy plují po temné hladině.

Opodál stojí kolem hlediště stovky, snad tisíce lidí, sborově zpívají krásné písně. Jsme pohlčeni touto magickou atmosférou. Ráno si projížďku zopakujeme, za ranního rozbřesku to na břehu žije. Lidé si v řece čistí zuby, myjí se, ženy perou prádlo vedle hromad odpadků. Indie má pověst velmi špinavé země, což je pravda, ovšem pro její obyvatelé je každodenní hygiena na prvním místě. Odpoledne se naposledy jdeme podívat k řece. Malé úzké uličky jsou plné odpadků, je mi jasné, kam padají zbytky ze střešních okolních restaurací. Spolu s PET lahvemi je konzumují volně se potulující krávy. Fungují jako živé popelnice. Spousta se jich povahuje na břehu řeky, dlažba je znečištěna jejich výkaly, které se nikdo nesnaží uklidit. Řeka i přes svou špatnou pověst není zas tak špinavá, žádné mrtvoly lidí a zdechliny zvířat tu neplavou. Prý ji více znečišťuje chemický odpad z místních továren, který do řeky vypouštějí. Drzé děti se nám snaží prodat ošklivé cetky, žebrají peníze, neodbytní loďníci nabízejí projížďku po řece, je velké horko kolem 40°C, proto se vracíme do hotelu. Navečer se tradičně ucpaným městem přesouváme na nádraží a nočním vlakem pokračujeme dál na západ. I když je Váránasi velmi špinavé město, určitě stojí za návštěvu, atmosféru jako zde nikde v Indii ani na světě nenajdete.

V 6 ráno bychom měli být ve městě Ágra. Vlak má ovšem sedmihodinové zpoždění, v Indii běžná věc. Nikoho to nijak nerozhází, nikdo nenadává, lidé jsou v klidu a spokojeně se baví. Skrz železné mříže sledují okolní krajinu. Chudý indický stát Uttarpradéš je velmi znečištěný. Sežehnutá rovná krajina, trať lemuje továrny a šedivá města, všude spousta odpadků, občas zahlédnu jedině vykonávajícího potřebu v kolejišti. V poledne jsme konečně v cíli. Ágra je jak jinak než

špinavé industriální město dusící se smogem. Před nádražím stojí armáda žlutých rikš, tolik jsem jich pohromadě ještě nikde neviděla. Dohadujeme se o cenu, řidič nakonec sleví na polovinu. Těžké krosny si uschováme v nějaké restauraci v centru města, já si oblékám to nejpěknější oblečení, co mám a vyrážíme k perle Indie k Tadžmahálu. Tohle místo snad žádný návštěvník severní Indie nevynechá. Tomu ale také odpovídají i zdejší ceny. Vstup pro cizince je 350 Kč, pro místního asi 20. Při pečlivé osobní prohlídce nám ochranka všechno jídlo a pití vyhodí.

Vcházíme nádhernou vstupní bránou, která symbolizuje vstup do ráje. Po chvíli se před námi otevírá pohled, při kterém se zatají dech snad každému návštěvníkovi. Uprostřed svěže zelených zahrad a blankytně modrých jezírek se jakoby vznášejí mezi nebem a zemí stavba, která nemá na světě obdoby. Bílá mramorová hrobka, klenot Indie a jeden z novodobých divů světa. Ráno je jeho barva narůžovělá, navečer mléčně bílá, za svitu měsíce zlatavá. K této muslimské stavbě se váže krásný příběh. Nechal jej postavit v roce 1632 velký mughalský vladař Šáh džahán jako symbol velké lásky. I přes početný harém jeho srdce patřilo jediné ženě, krásné Mumtáz Mahal (jméno znamená perla paláce), která mu porodila osm synů a šest dcer. Při porodu posledního dítěte však bohužel ve věku 36 let zemřela. Vládců truchlil dva roky a jako důkaz hlubokého zármutku nechal postavit toto krásné mauzoleum. Stavba trvala 22 let a podílelo se na ní 20 000 dělníků. Pro místní však není největší atrakcí stavba samotná, nýbrž bílí turisté. Skupiny Indů nás žádali o společný snímek, utéct před nimi není kam, kochat se v klidu nádhernou stavbou je nemožné. Takové popularity se nám nikdy nikde nedostalo, a tak si ji užíváme. Indové se pak chlubí svým rodinám a známým, že jsme jejich přátelé z Evropy a možná je někdy pozveme. V areálu krásné stavby zůstáváme až do večera, při návratu projíždíme kolem majestátní pevnosti, na prohlídku už bohužel nezbyvá čas. Vyzvedáváme v pořádku krosny a přesunujeme se opět na nádraží. Vlak má hodinu zpoždění, to přece nic není. Nádraží je moderní, elektronické informační tabule, velmi dobrá organizace spojů, v kolejích se však prohánějí velké krysy, všudypřítomné odpadky mě už ani nepřekvapují. Opouštíme Uttarpradéš a jak jinak než nočním spacím vlakem míříme do největšího indického státu, do Radžastánu. Z. H. Pokračování přístě.

SRAZY ABSOLVENTŮ KOKORSKÉ SKOLY

Je to krásné, setkat se po letech s kamarády ze školních lavic, připomenout si „čas malin nezralých“ a zavzpomínat na spolužáky i učitele, kteří už vyučují „tam nahoře“. Už se stalo dobrým zvykem, že si Kokorské noviny těchto setkání všimají a mají snad v každém ročníku dobrovolné spolupracovníky, kteří o srazu napíší, či dají k dispozici fotografii, často i se jmény chlapců i děvčat (ponejvíce za svobodna).

Také letos je těch srazů připraveno „požehnaně“. Na sraz pospíchali už 30. absolventi ročníku 1946 a přidali po vydařeném setkání fotografii i se jmény, jak se patří. Tentokrát to uděláme jinak. Napíšeme jména a ti ze čtenářů, kteří si nebudou jisti, si to ověří na fotografii. Tady jsou, vždy zleva:

Horní řada : Ivana Vrbová, Jindra Neužilová, Vraťa Nezval, Tonda Brada, Jana Pokorná, Liba Drajsajtlová, Zdena Macková, Jirka Uvíra, Vojtěch Kupka, Fanyinka Hučínová, Liduška

Grégrová, Jarmila Pavlová, (vzadu) Jarek Štěpán, Lad'a Vyslouzil, Jarek Ptáček.

Sedící: Draha Šišková, Jaruška Čecháková, Zdena Sehnalová, Boženka Březovská, Jirka Němčák, Libuška Březovská, Luboš Kubiček.

Za spolupráci kandidátům na sedmdesátku děkujeme.

Jako každý rok využíváme silného postavení **ročníku 1938** v redakci KN a přidáváme avizo srazu, který teprve bude: **Ročník 38 se sejde „ve čtvrtek po hodech, tj. 20. srpna ve 12 hodin v motorestu Kokoráček“ Nezapomeňte!! Kš**

A ještě námět pro účastníky všech srazů a setkání absolventů kokorské školy: Vhodným doplňkem příjemného pobytu v Kokorách by mohla být obcí vydaná výpravná kniha o naší obci Kokory, která mnohé z minulých let může svým čtenářům přiblížit. Knihu si můžete na obci na sraz objednat (350 Kč) či vyzvednout také v redakci KN Za Pivovarem 118). Byl by to určitě pěkný dárek.

TURISTICKÝ POCHOD KOLEM OLEŠNICE

Dne 16. května 2015 byl uspořádán, v rámci mikroregionu Dolek, 1. ročník Turistického pochodu podél Olešnice. Organizace pochodu se zhostila obec Kokory a naplánována byla trasa podél toku Olešnice, z Kokor do Lhotky, o délce cca 5 km, nenáročným terénem, převážně po polních cestách, v malebné krajině. Všem zúčastněným obcím byly předány zpracované mapky s vyznačením optimální trasy z jejich obcí ke společnému startu v Kokorách.

Sraz účastníků byl stanoven na 13:30 hodin v Kokorách před Obecním úřadem, s možností úschovy jízdních kol ve dvoře restaurace v Kokorách. I když organizátoři MS v ledním hokeji 2015, neprozřetelně naplánovali zápas Kanada – Česko, na den našeho pochodu, účast turistů mikroregionu Dolek byla překvapivě silná a dostavili se zástupci všech členských obcí. Před samotným startem všichni účastníci, včetně dětí, obdrželi lístky do připravené tomboly.

Ve 14:00 hodin všichni vyrazili po společném focení, od Obecního úřadu v Kokorách, po naplánované trase do cíle – hospůdky „U Olinka“ ve Lhotce. V parném počasí, které toho dne panovalo, se všichni těšili na nějaké to osvěžení v cíli. Pro děti byla v cíli, po sportovním výkonu, připravena sladká odměna, na doplnění energie. K překvapení všech turistů probíhalo v hospůdce „U Olinka“ promítání zápasu Kanada – Česko, na velkoplošné plátno, takže nám nic neuniklo a mohli jsme usilovně povzbuzovat naše hokejisty, bohužel marně. Závěrem proběhlo losování tomboly, o hodnotné ceny, které zajistily členské obce mikroregionu Dolek. Odchodové trasy do svých domovů si již všichni účastníci zvolili individuálně.

Věříme, že všichni si tuto příjemnou vycházku užili a těšíme se na příští ročník.
L.R

Účastníci pochodu před OÚ.

Foto archiv

SOKOLSKÁ LEHKÁ ATLETIKA

V loňském roce, tyto otevřené atletické závody na velkém stadionu v Přerově (pořádá Sokolská župa Středomoravská Kratochvilova) doslova propršely. Letos byl jejich termín přeložen na neděli 31. 5. a to bylo štěstí. Po sobotních lijákových den jako vymydlený a krásné počasí vydrželo po celé trvání závodů až do odpoledne. Výprava z Kokor nemohla chybět. Byly to sice většinou mladší ročníky, včetně předškoláků, ale vůbec poprvé jsme měli také zastoupení v kategorii dorostenců a dokonce mužů. V rámci tzv. sokolské všestrannosti šlo vlastně o samostatný atletický čtyřboj v kategoriích podle věku, jehož jednotlivé disciplíny byly hodnoceny podle bodovacích tabulek a to krátký a dlouhý běh, skok daleký a hod tenisovým či kriketovým míčkem či vrh koulí.

Potěšila, díky vstřícnosti a výborné spolupráci se základní a mateřskou školou, účast více než 20 reprezentantů Kokor, kteří tak vytvořili po Sokolu Přerov druhou nejsilnější výpravu na těchto zdařilých závodech.

Výsledky v počítačově zpracovaných tabulkách nebyly pro Kokory nijak oslnivé. Důležitější je ovšem skutečnost, že závodníci i jejich rodiče projevili o závody opravdový zájem, mnozí se pak dostali na atletický stadion vůbec poprvé a mohli tak přímo zažít sportovní a zároveň přátelskou atmosféru během celého dopoledne, slyšet povzbuzování kamarádů i rodičů a pocítit radost z dobře odvedeného sportovního výkonu, třeba na stupních vítězů, nebo na druhé straně i zklamání.

Na stupních vítězů se nakonec naši závodníci přece jen objevili. Suverénem vítězem kategorie starších žáků III se stal náš kokorský Ondřej Marek, který má už doma z těchto závodů několik medailí – i tentokrát to bylo zlato. Viz obr. příloha KN

Na bednu vystoupil pro bronzovou medaili nováček v dorostenecké kategorii Vilém Temlík, který statečně bojoval

s tělesně vyspělejšími soupeři a ve vytrvalostním běhu na 1500 m předběhl i sedm závodníků z mužské kategorie.

Překvapením pro nás i pro tradiční mužské účastníky bylo vystoupení jednoho z kokorských rodičů, který přivedl na závody dvě dcery předškolního věku a navíc se v atmosféře závodů převlékl do sportovního a zcela nečekaně vystoupil se třetím místem i na stupně vítězů. Místostarostovi obce Kokory Bc. Lubomíru Rýcovi (ten měl v nohách sobotních náročných 10 km z běhu ve Valašském Meziříčí, o kterém nám také napsal) gratulujeme. Jeho mladší dcera Elen byla navíc (ročník 2012) absolutně nejmladší závodnicí – a zvládla to úspěšně.

Nejlepší muži bez rozdílu věku a vah . Foto KN

Samostatnou zmínku a velkou pochvalu si určitě zaslouží přístup rodičů (i prarodičů). Operativně a ochotně zajistili dopravu dětí, ale navíc mnozí vydrželi povzbuzovat celé dopoledne a za to jim náleží velký dík. Snad vysvětlí svým ratolestem modifikované olympijské heslo: „Je důležité a krásné zvítězit, ale ještě důležitější je zúčastnit se a bojovat ze všech sil a užívat si radost z pohybu a soutěžení“. Všem malým i větším statečným závodníkům a závodnicím z Kokor a Nelešovic děkujeme.

Bylo by hrubým opomenutím a nespravedlností, nepoděkovat srdečně všem obětavým pořadatelům ze Sokola Přerov i ze župy. Bez nich by sokolské atletické závody na Přerovsku nemohly existovat a to by bylo opravdu škoda.

Kokorské noviny pořídily ze závodů několik fotografií, o které se samozřejmě dělíme s našimi čtenáři v textu i v obrazové příloze.

Kš

VÝSLEDKY SČÍTÁNÍ PROJÍZDĚJÍCÍCH AUT V OBCI KOKORY A VÝHERCI SOUTĚŽE

Začátkem tohoto roku byla vyhlášena soutěž firmou Telekomunikace Martin Pavlík ve spolupráci s obecním úřadem o tipování počtu nákladních a osobních vozidel projíždějících obcí Kokory. Tak jak bylo již dříve v Kokorských novinách psáno a i rozhlasem v obci Kokory hlášeno, byla stanovena pravidla a rozdány tipovací listky do jednotlivých prodejen. Zúčastnit se soutěže mohl každý občan Kokor bez rozdílu věku. Celkem bylo odevzdáno do 10. 4. 2015 jen 24 ks vyplněných lístků, což nejen mě velmi zklamalo, protože investice do elektroniky, které automaticky vyhodnocovaly a zapisovaly průjezdy aut, stály tisíce korun. Někdy tipovala i celá rodina. Tipování občanů bylo velmi překvapivé. Nejmenší číslo bylo 7517 aut a největší 27002 aut za jeden den. Nejvíce ovšem lidé tipovali čísla něco přes 20000 aut. Bylo předem stanoveno, že přesné měření proběhne jednoho nejmenovaného dne v druhé polovině měsíce dubna. Aby to bylo spravedlivé, tak jsem si nakonec hodil kostkou a vyšel den sčítání na čtvrtek 30. 4. 2015 a to od 00.00 hodin do 24.00 hodin. Každou hodinu byly zapisovány stavy počtu aut projetých od Přerova a od Olomouce. Všichni asi víme, že největší provoz je ale v pondělí

a v pátek. Příště budou tyto výsledky také zveřejněny. Zde jsou výsledky ze čtvrtka, kde budu uvádět vždy celou hodinu měření a stav aut od Přerova /a od Olomouce: 0.-1. hodina 22/38 aut, 1.-2. hodina 31/39 aut, 2.-3. hodina 15/32 aut, 3.-4. hodina 57/36 aut, 4.-5. hodina 155/161 aut, 5.-6. hodina 176/180 aut, 6.-7. hodina 559/479 aut, 7.-8. hodina 611/394 aut, 8.-9. hodina 490/494 aut, 9.-10. hodina 546/542 aut, 10.-11. hodina 790/775 aut, 11.-12. hodina 535/580 aut, 12.-13. hodina 507/571 aut, 13.-14. hodina 499/544 aut, 14.-15. hodina 515/592 aut, 15.-16. hodina 449/565 aut, 16.-17. hodina 493/598 aut, 17.-18. hodina 520/530 aut, 18.-19. hodina 499/487 aut, 19.-20. hodina 392/485 aut, 20.-21. hodina 111/292 aut, 21.-22. hodina 61/77 aut, 22.-23. hodina 40/73 aut, 23.-24. hodina 45/63 aut. Za 24 hodin bylo ve čtvrtek 30.4.2015 od Přerova sečteno 8118 aut a od Olomouce 8627 aut, celkem tedy z obou směrů 16745 aut za 24 hodin. V průměru v tento den za hodinu projelo 698, což činí 12 aut za minutu. Neuvěřitelný je ovšem průměr, kdy obcí Kokory projelo co 5 sekund nákladní, nebo osobní auto. Na základě vyhodnocení bylo zjištěno, že nejvíce aut v tento den projelo mezi 10. až 11. hodinou dopoledne, což za hodinu činí celkem 1565 aut, za minutu tedy 26 aut. **Přepočteno na sekundy, je až neuvěřitelné, že v uvedenou dobu projelo obcí Kokory každých 2,3 sekund auto!!!**

Mladý vítěz soutěže

Foto archiv OÚ

A jak dopadla naše soutěž? Na 1. místě se umístil Ondřej Bluma (13 let), který tipoval 15000 aut. Rovněž uhodl směr, odkud projede nejvíce aut (od Olomouce), avšak tip hodiny, kdy projede nejvíce a nejméně aut, neuhádl. (Ondřej uvedl dobu nejvyššího provozu mezi 7.-8. hodinou a nejnižšího mezi 21.-22. hodinou). Na 2. místě se umístila Alena Poláková (60 let), která tipovala 15000 aut. Dále tipovala, že nejvíce aut projede od Přerova a že největší provoz bude mezi 14.-15. hodinou, v čemž se netrefila, ale uhádla hodinu s nejmenším provozem, tedy čas mezi 2.-3. hodinou. Na 3. místě se umístil František Medera (59 let), který tipoval 18956 aut. Rovněž jako paní Alena uvedl, že nejvíce aut projede od Přerova, avšak za stěžejní považoval 9.-10. hodinu, kdy dle jeho názoru jezdí obcí nejvíce aut, nejméně pak mezi 19.-20. hodinou. Všichni výherci dostali za tisíce dary od sponzorů, a to výrobky od kokorského družstva: vyhlášené salámy, tlačanky, jitrnice, jelita, párky, klobásky, kabanosy, uzená masa atd. Od obce Kokory balíčky, od dalšího nejmenovaného sponzora krmiva pro psy a něco pro jejich miláčky - auta. Všichni byli pozváni ve středu 10. 6. 2015 v 17 hodin na Obecní úřad v Kokorách, kde vše bylo předáno a zdokumentováno. Výhercům blahopřejeme.

Další podrobnější sčítání aut vyjde v příštích Kokorských novinách. Už teď si můžete tipovat, kolik projede aut v nejsilnějších dnech: v pondělí a v pátek. Výsledky sčítání aut pondělních a pátečních dní v každém týdnu s hezkým počasím stále vzrůstá. Už teď někteří tipují s blížícími se prázdninami až 22 000 aut za den.

S přáním bezpečného přecházení vozovky Martin Pavlík

MALÁ KOPANÁ

Oddíl malé kopané 1.AC Kokoráček, tento rok slaví 25.let založení klubu, a dovoluje si Vás zároveň pozvat 27.6. na akci Zahájení prázdnin. Od 9:00 bude probíhat fotbalový turnaj za účasti šesti týmů včetně výběru extraligových házenkářů. Celý turnaj bude pískat zkušený ligový rozhodčí. V 15:45 bude taneční vystoupení dětí z MŠ Kokory, a v 16:00 vystoupí zumbulky a zumbáci z Velkého Újezdu. Od 16:30 se děti můžou těšit na vystoupení klauna PEPINAPRCKA. Večer k tanci a poslechu Vám zahraje kapela ROKY a v 21:00 bude vložen koncert kapely COOKIES. Pro děti bude nachystaná trampolína, skákací hrad, cukrová vata, sladkosti od sponzorů darem. Bohaté občerstvení po celou dobu akce zajištěno. Fotbalisté děkují všem sponzorům za zakoupení sladkostí pro děti a i za věcné dary pro jednotlivé týmy.

Do redakce zaslal Pavel Poučenský

NEDĚLNÍ ODPOLEDNE V CENTRU DOMINIKA

Vítání léta v centru Dominika ve fotografii Jana Teimera

DEN DĚTÍ NA STARÉM HŘIŠTI POD BRAMBOREM

Přípravy na Dětský den na Starém hřišti pod Bramborem, který se konal v sobotu 30. května, probíhaly postupně celý týden. Bohužel nepříznivé počasí krátkou dobu po zahájení přimělo všechny návštěvníky k rychlému odchodu domů nebo k ukrytí se pod stanovy přístřešek.

Pršelo opravdu vydatně, ale méně než v Žeravicích, ani jsme netušili, co zažila tamní ulice Pod lesem. Foto - archiv OÚ

Pár nejhbitějších dětí stačilo ještě před náhlým deštěm a kroupami oběhnout stanoviště s úkoly a vyzvednout si dárky za odměnu, které věnovala obec. Ostatní děti, které to nestihly, nemusí být smutné, protože opékání špekáčků a dárky je čekají 27.června na akci Začátek prázdnin opět na Starém hřišti pod Bramborem, které pořádá oddíl malé kopané a obec. Po ustání dešťové přeháňky, se mohli návštěvníci i děti ještě společně do setmění pobavit. Za přípravu akce a úklid v blátě patří poděkování obětavým členům hasičského sboru. Snad příští rok se na nás sluníčko už usměje.

Starostka

ORIENTAČNÍ ZÁVOD DRUŽSTEV NA KONÍCH

Dana Holubová a Stáj Patalovi Beňov pořádali v sobotu 13.června v Kokorách u myslivecké chaty I. ročník Orientačního závodu družstev na koních o putovní pohár. Je to závod určený pro družstva složená ze dvou nebo tří jezdeckých dvojic. Do soutěže se přihlásilo 19 týmů se 45 koňmi. Vyhrálo družstvo Western Gangsters z Polanky u Ostravy. Věřím, že si soutěžící odnesli z naší obce hezké zážitky a rádi se sem opět někdy vrátí. Za spolupráci při zajištění občerstvení a zázemí pro soutěžící děkujeme i Mysliveckému sdružení Hradisko Kokory.

Foto v obrazové příloze KN.

Starostka

NÁRODNÍ HÁZENÁ

Jaro 2015 bylo ve znamení statečného boje kokorských házenkářů, včetně posil z Nelešovic a Žeravic, o udržení druholigové příslušnosti ve východní skupině B. Nebylo to lehké, tréninkové podmínky oddílu byly omezené, sokolovna byla od února v přestavbě a ani hřiště nebylo k dispozici na 100%. Další hrozbou byl předpokládaný počet sestupujících družstev, nakonec sestupují z této skupiny čtyři (neschválené tabulky NH z internetu) a zápasy posledních kol na hřištích soupeře.

Vítězem II. ligy sk. B se nakonec staly SSK Vítkovice, které postupují do I. ligy. T. J. Sokol Kokory A skončil na 7. místě s 20 body (po odpočtu). Podle tabulky Svazu NH sestupují do oblastního přeboru oddíly Podhomiho Újezda (18b), Albrechtíček, (14b), Oseka (8b) a Ostopovic (2 body)..

Poděkování zaslouží celý oddíl NH od klíčových funkcionářů a trenérů přes hráče obou družstev mužů až po technický personál a sponzory a samozřejmě také věrní diváci.

Uznání zaslouží i tak zvané Běčko, které přece jen nějaké ty bodíky získalo a přispívá ke společenskému a sportovnímu vyžití hráčů mimo ligové pozice s výpomocí, kde je třeba. Kš

POZOR, UŽ JE TŘEBA MYSLET NA HODY, či vlastně na předhodová sportovní klání a společenské odpoledne 14. srpna na hřišti u sokolovny s kulinařskou soutěží a další hudební produkcí. Proslýchá se, že akce budou obohaceny i o okultní vědy – výklad tarotových karet a hádání z ruky v podání kokorských dam, které se touto magií běžně zabývají. Jednání o organizaci odpoledne však nejsou dosud uzavřena. Uvidíme a určitě se přijdeme pobavit i při soutěžení o poháry starostů.

KOKORSKÉ NOVINY - občasník

Vydavatel: Obec Kokory, Kokory 57

IČO: CZ 00301388

Registrovány u MK ČR pod číslem E 12660

Šéfredaktor: Ing. Alois Košťálek, Kokory 118

Redakční rada: Ing. Dominik Jurečka, Drahomíra Lörinczová, Ing. Ondřej Ryšán, Bc. Lubomír Rýc Hana Zittová.